

ТОМАС МОНТЕЛЕОНЕ МИСТЪР МАГИСТЪР

Превод от английски: Мариана Димитрова, 1984

chitanka.info

Мистър Магистър не беше истинското му име.

Беше висок и слаб като скелет и това впечатление се подсилваше от неговите тъмни дрехи и развяващата се черна мантия, която висеше върху му като дрипите на плашило за гарги, придържана единствено от сребърна закопчалка с формата на закривен нокът на хищна птица. Бледото му, изпито лице се подчертаваше от хлътнали бузи, остър нос, тънки, безкръвни устни и тъмни очи, които сякаш горяха като полузатрупаните въглени на умиращ огън. Косата му беше черна и гъста, пригладена към черепа и почти скрита от широкополата, килната надолу черна шапка.

В същност Мистър Магистър беше това, което в романите описват като „чужденец сред нас“.

Беше дошъл от далечна звездна система, за да изпълни възложените му задачи — да търси разумен живот в подобни светове и да го подложи на изпитание за определени качества. За успешното протичане на експеримента му беше необходимо да се представя не за такъв, какъвто бе в действителност и по време на престоя си на Земята възприе ролята на пътуващ панаирджия.

В ролята на Мистър Магистър той бе съдържател на фургон, украсен като панаирджийско стрелбище. Фургонът беше великолепно направен: пишно облицован, с филигранени орнаменти от ковано желязо, лъснати месингови повърхности и блестяща боя. Хората от малкия градец от Средния запад бяха силно впечатлени, когато една ранна есенна вечер се появи на главната улица по петите на пращен странствуващ панаир от груби викачи и цигани. Хората от града съвсем естествено приеха, че се е отклонил от главното звено на панаирджиите и неговият фургон не предизвика никакво съмнение.

В единия край на стрелбището имаше дъски, сглобени така, че образуваха тезгях, към който с дълги синджири бяха закотвени няколко комплекта пушки. Отвъд тезгяха имаше празно пространство, празнота, която създаваше илюзия за дълбочина, далеч по-голяма от самата дължина на фургона, а в дъното се намираше слабо осветена сцена със свободно плаващи мишени.

Мишените бяха важното нещо.

Първата вечер, когато хората на града се струпяха пред тезгяха и примижваха над тънките цеви на пушките, мишената, която видяха, представляваше ухиленото лице на един от негрите на града — млад

човек, доставчик на стоката на местния зарзаватчия. Въпреки че хората намираха това за необичайно, то не ги възспря да се прицелят внимателно в познатото синкаво-черно лице.

Но на другата сутрин изумени научиха новината, която се носеше из улиците, че младият негър е намерен застрелян в алеята зад зарзаватчийницата. Тогава накараха шерифа да разследва причините за смъртта, но в града цареше странно чувство — като че ли всеки разбираше какво се е случило, но предпочиташе да не говори за него.

Следващата вечер ново лице се появи в забулената светлина на стрелбището и Мистър Магистър спокойно събираше монетите на хората, докато те се изреждаха, прицелвайки се в меланхоличното лице на obuцаря на града — стар евреин, който говореше с особен акцент.

И в същност никой не се изненада, когато малко след изгрев слънце намериха стария евреин застрелян на obuцарската си скамейка. Но все още хората се преструваха, че не знаят. И все още предпочитаха да не говорят, а още по-малко — да поглеждат към южния край на града, където Мистър Магистър бе опънал палатката си от намачкано платно редом с привлекателния фургон.

Следващата вечер насъбра постоянен поток от хора край тезгяха, където от движещата се мишена гледаше добре познатия едър автомеханик-емигрант — добронамерен швед, който говореше английски толкова малко и толкова слабо, че повечето хора му се смееха. Пускаха монети. Пушките гърмяха.

А на сутринта намериха шведа мъртъв.

През вечерите, които последваха, притокът от хора във фургона на Мистър Магистър не спря. Някои жители на града прекарваха времето си в размисли за това, кой друг ще се появи в злокобния край на стрелбището.

Повечето от техните предвиждания се сбъднаха: индианец, който помпаше бензин в бензиностанцията, още един негър, чистач във фабриката за бойлери, недалеч от града; умопобърканото, кривогледо момче, което се занимаваше с градинарство през лятото и с почистване на снега през зимата, колкото да може да си осигури престоя в пансиона в северния край на главната улица; друг един емигрант-италианец, мияч на съдове в хотелското кафене.

Всички те бяха мишени. Всички те бяха намерени мъртви след това.

А най-странното в тази история беше, че хората от града вършеха обичайната си работа, като че ли всичко беше наред. Като че ли знаеха, че Мистър Магистър и неговият странен фургон са виновни, но никой не казваше дори и дума против него.

Никой, освен едно малко тринадесетгодишно момиче на име Стела. Беше тънка като струна, с червеникаворуси коси, които падаха върху гърба ѝ, сплетени в дебела плитка, със зеленикавосиви очи, пълни нацупени устни и вирнато носле. Тя се приближи до фургона точно след часа за вечеря, когато Мистър Магистър се приготвяше за вечерното забавление.

— Зная, кой сте Вие — каза тя, вторачена в студените му тъмни очи.

— Така ли? — попита той с тих, тържествен глас.

Стела кимна, като продължи на наблюдава високия, слаб мъж.

— Да. Вие сте Смъртта, нали?

Мистър Магистър се усмихна и поклати глава.

— Смъртта?

— Да. Този, който ни отвежда. Жътвалят.

— Разбирам за кого говорите, малко момиче — каза Мистър Магистър, — но трябва да призная, че не съм тази особа.

— Тогава кой сте? Защо ни убивате?

— Не аз ви убивам. Вие сами се убивате.

— Но ние нямаше да го правим, ако не бяхте Вие с Вашето стрелбище. Не разбирате ли какво искам да кажа?

— Прекрасно разбирам. Но ти грешиш, дете... — Мистър Магистър се замисли, прехвърляйки в ума си последната дума „дете“. Странно, тя наистина беше дете в сравнение с повечето хора в града, а мислите ѝ бяха толкова зрели, така изпълнени с прозрение.

— Струва ми се — продължи той, — че вашите хора убиваха тези, които умряха, доста преди да дойда аз. Само че много по-бавно.

Цупейки устни, Стела се замисли над думите му. Тя успя да вникне в смисъла на казаното от Мистър Магистър и онова, което той имаше предвид. Не беше толкова малка, че да не забелязва омразата в света, безсмисленото неодобрение на хората към неща, които не разбират, към неща, които са *различни*.

Тогава ѝ хрумна друг въпрос:

— Има обаче още нещо, Мистър Магистър.

— И какво е то? — попита той, захващайки се внимателно да подрежда пушките от стрелбището и да прави малки промени в разположението на украсата.

— До кога ще оставите да продължава всичко това?

— Може да продължи много дълго. Не знам. — Мистър Магистър поклати глава и обърна гръб на малкото момиче.

То прие това като знак, че разговорът е приключил и си тръгна, търсейки да открие някакъв по-дълбок смисъл в думите му.

Малко по-късно същата вечер клиентите отново заприиха. В полутъмния фургон се появиха нови мишени. Но хората от града не ги бе грижа.

Новите жертви вече не бяха само мразените или чужденците. Всяка сутрин новината за насилствената смърт на съсед, братовчед, градски съветници, дори и братя обхождаше града. След разговора си с мрачния Магистър малката умна Стела сякаш бе извън състоянието подобно на хипноза, което необикновеното и ужасяващо стрелбище упражняваше върху града. Струваше й се, че вече знае какво наистина ставаше и затова отиде отново да види съдържателя на черния фургон Мистър Магистър.

Беше късно и той сваляше платнището, което щеше да прикрие пушките и тезгяха за през нощта.

— И така — каза той като я видя на светлината на едреещата луна, — вие отново дойдохте.

— Вие никога няма да спрете, нали? — тя се опитваше да мрази този странен човек, но не успяваше.

Магистър се усмихна. Да, това дете знаеше.

— Така е. Моето решение не може да сложи край на това. Аз съм само оръдие, средство за постигане на една цел, но не и деятел.

— Ние сме деятелите — промълви Стела — и ние трябва да спрем.

Мистър Магистър кимна бавно с глава и огънат зад тъмните му очи припламна за миг.

Стела се усмихна и се закашли нервно. Имаше нещо в този човек, което я караше да усеща, почти да знае, че той не принадлежи към този свят, особено към света на малкия градец от Средния запад. От него лъхаше студенина и безучастност, която определено не беше добра, но не бе и зла.

— Вече знам — изрече уверено Стела — че всички ние, всички ние, които ставаме живи всяка сутрин, ще идваме при Вас докато... докато никой не остане.

Мистър Магистър само кимна с глава и тя като че ли долови отсянка на тъга в неговия жест.

— Боя се, че така сме устроени. Докато е някой друг, а не ние самите, сякаш няма значение. Но аз искам да спра всичко това. Мистър Магистър, искам да го спра незабавно!

Слабият, тайнствен човек я погледна и тя потрепера. Той здраво залости болта, който заключваше фургона и каза:

— Ти вече го стори, малка моя. Ти вече го стори. Работата ми тук приключи.

— Вие си тръгвате? — Стела наистина беше изненадана да чуе това.

— Да, аз открих това, което бях дошъл да науча.

— И какво е то? — запита тя.

— Че има надежда за тези същества, за този малък свят от егоистични създания. Помни, дете: никога не се замисляй защо съм дошъл тук. Дойдох за тебе.

Когато Стела чу тези думи, луната се скри зад един отминаващ облак и наоколо стана много тъмно. Изневиделица излезе вятър и я докосна с ледените си пръсти. Отначало помисли, че Мистър Магистър ще я грабне и отвлече с тъмната си кола в някакво далечно ужасно място.

Но той не го направи.

Вместо това се изкачи във фургона си, разтърси черните юзди и мълчаливо отмина. Когато разстоянието между него и града нарасна, Мистър Магистър се озова сам сред полюшващите се житни поля, огрени от лунната светлина. Погледна към небето и се усмихна. Някъде далеч сред звездите ще се намерят други същества, друг град и друга роля, която ще трябва да изиграе.

Зачуди се дали следващата планета ще бъде така щастлива да притежава поне един като мъдрата Стела. Ако ли не, той чувствуваше, че ги съжалява.

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой
5/1984 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.